

Her på buejægerens øveterræn ved Stenstrup er det ikke så svært at komme tæt på råbukken. Den er lavet af et hårdt skummateriale. Men man skal være uhyre god til at plante pilen i dens hjerte/lungeregion, før man får jagttegn til buejagt.

”Den lille buemekaniker” kunne man kalde sættet her. Man kunne også bare kalde det Steffens grej.

Fortsat fra foregående side »

bliver jagtaget af et rovdyr med en bue skjult mellem et par bukke bare 20 meter væk.

Steffen Jensen skyder ikke et sovende dyr. Til gengæld ved han, at der kan komme en god mulighed, når bukken rejser sig op, for da plejer den at lade vandet, og så er den ikke så opmærksom på farer.

Og nu rejser råbukken sig, og Steffen Jensen spænder buen. Bukken har fronten lige mod Steffen Jensen, og den vinkel duer ikke. Nu venter han med spændt bue på, at dyret skal vende siden mere til, så pilen kan få en sikker kurs mod hjertet. Det spænder i Steffen Jensens muskler, og der er grænser for, hvor længe han kan holde buen. Men han er besluttet - hverken spændinger i muskulaturen eller bukkefeber skal have lov at ødelægge det her.

Bukkefeber skal opleves

Midt i den hårdt spændte bue og hårdt spændte situation træder vi igen ud af solbærkrattet. Vi skal kigge nærmere på det helt specielle øjeblik, hvor jægeren har sit bytte på kornet. Sandhedens øjeblik, hvor alle de små tandhjul af research, forsigtighed og taktik passer så perfekt ind i hinanden, at én minimal bevægelse med fingeren kan sende den dræbende pil af sted.

Kun bukkefeberen kan ødelægge det hele.

- Det er svært at forklare, hvad bukkefeber er. Det skal ople-

ves, siger Steffen Jensen og prøver alligevel at forklare fænomenet:

- Det er en spændthed. Man står over for det, man har arbejdet så hårdt på. Man skal skyde dyret, og så kan det blive for meget. Man ryster. Man kan ikke, siger han.

Det er længe siden, han selv har prøvet det, men hans søn har lige prøvet det, da der blev åbnet for årets bukkejagt.

- Han var kommet helt ind på 10-12 meters afstand, men så rystede han så meget, at han ikke kunne skyde, siger Steffen Jensen.

Det dræbende skud

Tilbage i solbærplantagen har Steffen Jensen været nødt til at sænke buen, for det var begyndt at citre i armens muskler. Men nu har dyret vendt sig lidt. Nok til, at det dræbende skud kan sendes af sted. Nu gælder det endnu et helt afgørende øjeblik: At hæve buen, spænde den og sende pilen af sted, uden at blive opdaget. Det skal gå hurtigt nok til, at dyret ikke når at vende sig eller opdage noget. Og det skal gå langsomt nok til, at sigtet bliver præcist.

Nu sker det. Alt går op i en højere enhed, og dyret registrerer intet, før en pil skærer sig ind igennem lungeregionen og ud igen på den anden side.

Det giver et sæt i råbukken. Den tager flugten og hopper igenem en buskrække til en anden sti.

Steffen Jensen er stadig rolig. Hvis han begynder at jage dyret, kan det nå at løbe langt på ren adrenalin, inden blodtabet og de ødelagte lunger stopper den.

Efter kort tid går han i den retning, hvor dyret forsvandt. Og der ligger den i en pøl af blod. Det er gået hurtigt.

Steffen Jensen gennemstrømmes af en anden følelse, som er svært at forklare. Men igen gør han da gerne et forsøg:

- Det er jo en slags sejr. En forløsning. Jeg vil tro, det er lidt det samme, som når højdespringeren under OL kommer over 2,44 meter, som han har trænet på at nå i så lang tid, siger han.

Det er et magisk øjeblik, men det udgør en uendelig lille del af det at være buejæger.

Før jagten er der træningen, plejen af udstyret og researchen. Og når jagten så endelig går i gang, så er det langt fra hver gang, at den slutter som denne i en solbærplantage på Tåsinge. Eller som Steffen Jensen siger:

- Det sker jo også, at det er dyrene, der vinder.

Det er frie dyr aflivet i en fair kamp. Derfor giver Steffen Jensen ikke meget for dem, der synes, der er synd for dyrene samtidigt med, at de spiser færdigpakkede supermarkeds-bøffer, som de ikke aner, hvor kommer fra.

Det er jo det, der er så fascinerende. Det er et vildt dyr, hvis sanser er meget mere udviklede end vores. Den er udviklet til overlevelse.

Steffen Jensen